



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. K., narozený dne X,
státní příslušnost X,
naposledy známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 17. 4. 2023 proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2023, č. j.
OAM-339/LE-BA07-BA06-PS-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 3. 2023, č. j. OAM-339/LE-BA07-BA06-PS-2023, byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž doba zajištění byla stanovena do dne 23. 7. 2023. Důvodem zajištění bylo následující: žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního

města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPA-94862-20/ČJ-2023-000022-MIG ze dne 16. 3. 2023, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce byl dne 15. 3. 2023 kontrolován spolu s dalšími pěti osobami policejní hlídkou. Na výzvu žalobce nepředložil hlídce žádný cestovní ani jiný doklad. Následnou lustrací v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že cizinec nedisponuje žádným platným dokladem a že se na území ČR nachází bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. V policejním protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 15. 3. 2023 žalobce potvrdil svoji totožnost a státní příslušnost. Ke své cestě žalobce uvedl, že cestoval před šesti měsíci z Pákistánu do Iránu, kde strávil čtyři a půl měsíce. Následně žalobce cestoval do Turecka, Řecka a Rumunska až nakonec přijel dne 14. 3. 2023 kamionem do ČR. Žalobce uvedl, že měl v úmyslu se dostat do Itálie, avšak řidič ho spolu s ostatními cizinci vysadil v ČR. Žalobce územím ČR jen projížděl, jeho cílem byla Itálie, jelikož si tam chtěl najít práci. Přicestoval bez cestovního dokladu a povolení k pobytu a sám si byl tohoto protiprávního jednání podle svých slov vědom. Žalobce je svobodný a bezdětný. Celá jeho rodina žije v Pákistánu. V ČR ani v jiné zemi Evropské unie příbuzné nemá. V případě návratu do vlasti se obává, že mu hrozí nebezpečí, jelikož má být členem politické studentské organizace, kvůli tomuto členství mu údajně hrozí nebezpečí ze strany pákistánských bezpečnostních složek. Proto podle svých slov z Pákistánu utekl. Co se týče překážek ve vycestování z území ČR, žalobce uvedl, že žádná taková překážka není, ale nechce se do Pákistánu vrátit. Cizinecká policie konstatovala, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s policejními orgány. S ohledem na výše uvedené tak dospěl policejní orgán k závěru, že důvěryhodnost cizince je oslabena, a tudíž jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území ČR bude skrývat a tím mařit výkon úředního rozhodnutí. Dne 23. 3. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je podle žalovaného správního orgánu zřejmé, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Proto žalovaný správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

2. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu. V ní namítl následující: žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem a soudní praxí. Konkrétně se žalovaný omezil toliko na rámcové zhodnocení majetkových a rodinných poměrů žalobce, jeho pobytovou historii na území ČR a soulad chování žalobce s právním řádem ČR. Žalobce se domnívá, že pokud by se žalovaný zabýval zhodnocením předpokladů pro zajištění žalobce řádně a úplně, dospěl by nepochybně k závěru, že není nezbytné zajistit žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že je dostačující uložit mu zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalovaný však možnost uložení této alternativy posoudil nedostatečně a při uložení zajištění v napadeném rozhodnutí vycházel de facto pouze ze skutečnosti, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nevyplývá, že by žalobce měl v minulosti páchat jakoukoliv formu trestné činnosti nebo narušovat veřejný pořádek. Uvedené deficitní odůvodnění napadeného rozhodnutí jej činí nepřezkoumatelným. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že je velmi frustrován ze sociální izolace, kdy je zcela odstrižen od kontaktu se svojí rodinou. Dále žalobci jakožto

silně věřícímu muslimovi jeho víra nedovoluje konzumaci vepřového masa, k čemuž ale není v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) vůbec přihlíženo stejně tak jako k dalším muslimským tradicím, což je např. právě probíhající muslimský svátek ramadán. Dodržování této tradice je v ZZC značně složité a omezuje to žalobcovu svobodu náboženského vyznání. Všechny tyto faktory v kombinaci se stísněnými prostory zařízení a omezenou možností pohybu mají velmi negativní dopad na žalobcovu psychiku. Vzhledem ke všem výše uvedeným okolnostem je žalobce přesvědčen, že pokud by měl možnost pobývat na základě zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v pobytovém středisku určeném žalovaným, měl by možnost pravidelně kontaktovat svoji rodinu a chovat se v souladu se svým náboženským přesvědčením, čímž by se jeho psychické rozpoložení zásadně zlepšilo.

3. V žalobě žalobce žádal také o přiznání odkladného účinku žalobě. Soud se však tímto návrhem nezabýval z důvodu, že ve věci rozhodl již před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku podle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Z toho důvodu považoval rozhodnutí o odkladném účinku za nadbytečné.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas. Žalovaný k námitce nedostatečné možnosti kontaktu s rodinou a dopadům režimu v ZZC na žalobcovu psychiku podotýká, že z materiálů zařazených ve správním spise vyplývá, že žalobce je dospělý, svéprávný, zdravý mladý muž, je svobodný a bezdětný. Příbuzné má v Pákistánu. Je zdravý, nemá žádná omezení ani zvláštní potřeby. Žalovaný správní orgán neshledal, že by byl žalobce zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Při příchodu do zařízení obdrží zde umístění cizinci podrobné poučení o pravidlech pobytového režimu a řadu dalších souvisejících informací. K režimu v ZZC je třeba uvést, že žadatelé dostávají voucher s paušální částkou k využití pevného telefonního automatu, který je v zařízení umístěn, a mohou tak kontaktovat své příbuzné i v zahraničí. Pokud jim tato částka nepostačuje, mohou požádat o její zvýšení, které je hrazeno z jejich vlastních prostředků, případně jim na pevnou telefonní linku mohou volat jejich příbuzní, jimž její číslo sdělí. Obdobně lze vyvrátit i námitku týkající se stravování, neboť v zařízeních pro zajištění cizinců je i možnost volby stravy bez vepřového, kterou obvykle volí právě muslimové. Pohyb cizinců po zařízení, včetně jeho venkovního areálu, je regulován, což však vyplývá ze samotné povahy tohoto typu zařízení, cizincům však nejsou upřeny ani volnočasové aktivity a v rámci možností jsou zohledňována také specifika související s žalobcem zmiňovaným dodržováním ramadánu. V ZZC jsou poskytovány mj. služby sociálního pracovníka i psychologa, v případě potřeby lze zprostředkovat i kontakt s psychiatrem. V situaci, kdy se žalobce vědomě rozhodl cestovat bez dokladů a víza do států EU, musel být srozuměn i s možností, že v případě zadržení policií může být zajištěn, a tedy také nucen se podrobit režimu pobytu v zařízení určenému pro zajištění. Takový důsledek v situaci vědomého porušování právních předpisů se jeví logickým zejména za absence příslušných předpokladů k uložení zvláštního opatření, jehož se žalobce dovolává. Činí tak ale ve značně obecné rovině a sám krom svých požadavků a příslibů nepředkládá důvody, které by dokládaly nesprávnost závěrů žalovaného, nezákonnost či nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Ze zjištění policie vyplývá, že žalobce má v úmyslu odjet do Itálie, v ČR nemá blízké osoby, známé ani rodinné příslušníky. Žalovaný správní orgán poukázal mj. na potřebu zajistit dostupnost žalobce pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ jeho vykonatelnosti v důsledku případného negativního výsledku řízení o mezinárodní

ochraně. Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu byla žalovaným správním orgánem v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodněna.

5. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.
6. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
7. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
8. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu fakt vtělení § 47 zákona o azylu do zmíněného právního předpisu na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: *„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění.“* Onen základ v přijímací směrnici (tj. ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU) lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanovil: *„V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“*. V odst. 3 písm. d) pak tentýž článek přijímací směrnice mezi případy, ve kterých lze žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění: *„... mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení; ...“* Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat eurokonformně.
9. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: *„... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“* Podle odst. 2 tohoto ustanovení: *„Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se*

domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

10. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice.
11. Kontext žalobcovy azylové žádosti pak významně dotváří následující: **přírozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby.** Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útaku podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Jak žalobce vypověděl, vycestoval z Pákistánu. Poté, dříve než vstoupil na území ČR, navštívil řadu států – např. Řecko, Bulharsko, Rumunsko, které jsou jako ČR členskými státy EU. V nich se ovšem o žádnou legalizaci svého pobytu žalobce nepokusil. Ostatně i v ČR požádal o azyl až po svém zajištění. Českým správním orgánům za cíl své cesty označil Itálii.
12. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-17 s následným argumentačním jádrem: *„V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.“* Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: *„Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“* Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí o tom, že azylová žádost: *„... byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve...“* Možnost tzv. standardního posouzení žalobcovy azylové žádosti ve vazbě k otázce zajištění, resp. zvláštních opatření žalovaný s ohledem na judikaturu NSS dostatečně zdůvodnil, a to na str. 3-4 napadeného rozhodnutí. Soud k tomu pouze dodává, že o azylové žádosti se rozhoduje ve zvláštním řízení, u něhož dopředu nelze vyloučit zjištění azylově relevantních informací správním orgánem. Pro potřeby řízení o zajištění je azylová žádost posuzována především podle výchozího kontextu, jež představuje zejména to, za jakých

okolností žadatel o mezinárodní ochranu požádal. V případě žalobce až po svém zajištění, jakkoliv možnost k tomuto měl již dříve.

13. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, tzn. neoprávněně. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR zcela ignoroval. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a to patrně nejen ČR, ale i dalších států EU, a tak jak průběh azylového řízení, tak případnou realizaci správního vyhoštění mařit.
14. Soud dále k výše uvedené námitce poznamenal, že žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu (str. 2-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil.
15. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovo předchozí chování. Z něho si soud dovoluje vyvodit důvodnou obavu, že ČR nepředstavuje pro žalobce cílovou západní zemi, a proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v žalobcovo správní vyhoštění. Ostatně ve správním řízení za cíl své cesty žalobce označil Itálii. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, protože zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
16. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
17. Ohledně zranitelnosti osoby žalobce lze hodnocení situace soudem rozdělit do dvou okruhů: zaprvé žalovaný vycházel z výpovědi žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí. V něm žalobce řekl: „*Jsem zdrav, žádná omezení, ani zvláštní potřeby nemám.*“ Zadruhé žalovaný zajistil žalobce, jak výslovně uvedl ve svém vyjádření k žalobě, v zařízení s přístupem ke službám psychologa i případné psychiatrické péči. Zde soud dodává, že žalobce mu doposud nepředložil odborné zprávy podporující žalobcovo tvrzení o zdravotním (přesněji psychickém) stavu.
18. Rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje též právní větu ve znění: „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze*

odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil, jak ostatně dokládá vedle samotného napadeného rozhodnutí i výše rozvinutá argumentace soudu.

19. K náboženské argumentaci žalobce: pakliže je pro žalobcovu duševní pohodu nezbytné, aby mu hostitelská společnost (včetně státního aparátu) aktivně pomáhala se slavením svátků a dalších zvyklostí, jak je předepisuje svým vyznavačům islám, vyvstává otázka, proč se žalobce rozhodl emigrovat zrovna do té části světa, v němž islám nepředstavuje většinové náboženské vyznání, tím méně pak oficiální (státem patronovanou) věrouku. Cílem žalobcovy cesty byla Itálie, stát, který nikdy nebyl islámský, a tudíž přednostně servisující specifické rituální potřeby muslimům, což žalobce musel vědět. Podobně lze v dané záležitosti zhodnotit (přesněji shrnout) poměry v ČR. Soud se tak pozastavuje nad myšlenkovou konstrukcí žalobce, v níž hostitelská země nejen, že příchozímu zpřístupní své hmotné možnosti, ale současně se i přizpůsobí jeho rodné kultuře.
20. K argumentaci žalobce, podle které nelegální pobyt není natolik společensky škodlivou skutečností, aby značil nedostatek respektu k právnímu řádu, soud poznamenává: legálnost, resp. nelegálnost pobytu na území ČR nastavuje základní vztah mezi cizincem a hostitelským státem. Cizinec, který se vědomě pohybuje na území státu, aniž by se svůj pobyt snažil nevynuceně, tj. bez tlaku okolností jako zajištění, legalizovat, od začátku demonstuje neochotu podřídit se pravidlům hostitelského prostředí.
21. K výtce žalobce ohledně omezeného pohybu důsledkem zajištění a vyloučeného stálého kontaktu s příbuznými soud uzavírá, že tyto charakteristiky plynou z každého omezení osobní svobody z podstaty.
22. K délce zajištění ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovuje: „*Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.*“ Žalobce byl zajištěn napadeným rozhodnutím dne 28. 3. 2023 do dne 23. 7. 2023, tedy na dobu, které zákonem dané rozmezí nepřekračuje. Důvody délky zajištění žalovaný podrobně vylicil na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na nároky azylového správního řízení.
23. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 10. května 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně